

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Pe un an 360 Lei.

Teorii abonați au de plătit încă 70
Lei pe anul acesta.

Abonamentele se plătesc nu-
și înainte!

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava-Mică sub Nr. 3-1933.

Intemeietori: **† Al. Lupeanu-Melin și Iuliu Maior**

Proprietar și director: **IULIU MAIOR**

Redactor: **SEVER BARBU**

Adresa: **BLAJ, jud. Târnava Mică. Telefon Nr. 68.**

ANUNȚURI ȘI RECLAME

Un șir Corp V, adică de lărgimea a
doi milimetri, Lei 12. Lărgimea de
1 centimetru Lei 60.

Se începe școala

Nu peste mult se deschid
larg porțile școalelor, și tinerii
școlari resfirați prin toate un-
ghiurile țării, se întorc veseli și
șgomotoși spre aceste vetre de
lumină și de cultură.

Unii vin să-și continue munca
incepută în alți ani, alții sunt
incepători, dornici să cunoască
și să guste învățătura cărții. A-
ceștia se gândesc mereu și mai
ales părinții lor, că ce școală să
urmeze? O întrebare care i a
frământat întreaga vară.

Aproape fiecare părinte do-
rește ca să facă din copilul său
un viitor avocat, doctor, pro-
fesor, inginer sau judecător.
Dar, prea puțini se gândesc că
nu toți copiii sunt înzestrați,
cu dar, din partea lui Dum-
nezeu, pe o formă, pentru ca
astfel să-și poată vedea visul
împlinit. Asta în locul întâiu,
apoi în locul al doilea nu toți
pot ocupa aceste funcții, pen-
truca apoi celelalte cine să le
ocupe? Toți dau năvală spre
liceu, spre școli teoretice, cu
gândul de a-și vedea pe băieții
lor „domni”. Și astfel, sute se
prezintă la examenul de admi-
tere, pentru vreo câteva locuri
de umplut, pentruca apoi cei
mai mulți să se întorcă acasă
desamăjiți; în loc să îndrumeze
și să prezinte pe copiii lor la
diferite școli comerciale și in-
dustriale, cari formează bărbați
cu viitor strălucit, bărbați bine
situați, cu buzunarele pline.
Ne-am putut cu toții convinge
că un meseriaș sau comerciant
harnic și cinstit, câștigă de zece
ori mai mult, ca funcționarul
sau „domnul” a cărui ocupație
se răvnește atâta, și care de-abia
trăiește de astăzi pe mâne, mai
ales în timpurile pe cari le
trăim azi.

De aceea voi plugarilor, cari
doriți ca să vă trimită-ți copiii
voștri în toamna aceasta la vreo
școală, întrebați pe dascălul și
preotul vostru. Ei vor spune
de sigur că ce școală se potri-

vește cu priceperea copilului tău.
Pentruca îi sigur și-i dovedit că
nu toți pot învăța carte. Și
dacă aceștia te îndeamnă ca să
duci copilul la una din aceste
școli, fă-o! mai ales dacă nu
ți-a fost prea strălucit la carte
în școala primară, ci îți era în-
clinat spre alte indeletniciri. Nu
incerca la liceu! Se prea poate
ca printr'un noroc orb să fie
primit, însă nu va putea face
ispravă, așa că după un an sau
doi, vei ajunge acolo, unde tre-
buie să mergi dela început. Și'n
loc să câștigi ceva, ai pierdut
mult.

Nu citim apoi prin gazete,
câtă muncă depune Statul no-
stru, pentru românizarea perso-
nalului din întreprinderi? Și
oare cu ce se va româniza, dacă
nu vom îndruma tineretul, cu
toată stăruința ca să îmbrăți-
șeze aceste școli?

De aceea dați-vă copii la a-
ceste școli, de unde vor ieși
meseriași și comercianți harnici,
cu viitor strălucit, capabil de-a
înlocui pe toți străinii, cari n'au
adus nici un folos neamului și
țării

Pr. Nicolae Pușcă

Straja-Alba

Cartea bună și cartea rea

Cuvântul scris, cartea, este
o mare putere. Ea poate face
enorm de mult bine, dar și e-
norm de mult rău. Ea poate
lumina, dar și întuneca; ea poate
călăuzi dar și duce în rătăcire;
ea poate înălța dar și înjosi; ea
poate tulbura dar și însenina;
ea poate curăți dar și mânji; ea
poate da viață dar și ucide. E
ca o sabie. Dacă e în mână a-
devărului, atunci ucide duș-
manii sufletului; dacă e în
slujba minciunii, atunci ucide
sufletul și ar ucide chiar și pe
Dumnezeu dacă i-ar sta în pu-

tință. Ea intră pretutindeni, în
coliba săracului, în palatul bo-
gatului, în cabinetul funcționa-
rului, în salonul doamnelor, în
atelierul muncitorului, în școală,
în cazarmă, și a. m. d. Tiparul
o înmulțește; comerțul o răs-
pândește, și a. m. d.

Iată acum două pilde luate
din lucrarea „Pilde” a Părin-
telui Ioan Vultur, profesor.
Prima ne arată puterea cărții
bune, iar a doua puterea cărții
rele.

I. În satul Binh-Quang, din
Indo-China, nu-și puse nici un
misionar piciorul, până mai anii
treceți, pentru a propovădui e-
vanghelia lui Cristos; cu toate
acestea, peste trei sute de lo-
cuintori se pregătiră pentru botez.
Cum au ajuns la așa ceva?
Câțiva locuitori știutori de carte
își cumpără din curiozitate câ-
teva cărți catolice între care și
câteva exemplare din catehism.
Le citiră și le dădură și altora
să le citească. Urmarea fu că,
într'o bună zi, preotul catolic
din Balabalang, se trezi cu o
delegație numeroasă din Binh-
Quang, rugându-l să-i facă
creștini. Preotul încercă să vadă
dacă acești oameni cer botezul
din convingere. Spre bucuria
lui, constată că atât delegația
cât și cel pe care îi reprezenta,
cunoșteau destul de bine cate-
hismul catolic și, după puțină
pregătire, îl botează. — Iată ce
poate face cartea bună! Ne ul-
mește faptul când vedem oa-
meni care o resping atunci când
li-se îmbie sau când întâlnim
creștini care nu vreau să o răs-
pândească.

II. Un tânăr fu osândit la
moarte în anul 1874 pen'rucă
aruncase în Sena pe când își
făcea stagiul militar la Paris
un agent polițienesc. Cuvintele

din urmă ale acestui nefericit
au rămas celebre: „Mor plin
de încredere în Dumnezeu, zise
el înainte de a fi împușcat, că-
rula îi cerui iertare prin spove-
danie pentru fărădelegile mele.
Eu am fost foarte vinovat, dar
sunt alții mai vinovați decât
mine; aceștia-s scriitorii cărților
și foilor re'e; ei m'au pierdut
insuflându-mi disprețul față de
religie față de morală, față de
curățenie, precum și revolta față
de autorități”.

Da, cartea rea insuflă omului
toate fărădelegile, și de aceea
nu ne putem mira îndeajuns de
neghiobia acelor care cumpără
cărți rele sau fac pe alții să le
cumpere și răspândească.

Un mare scriitor francez spu-
nea: Ceice scriu, tipăresc cărți
rele se aseamănă unei mătură-
toare de stradă, care, din ură
față de curățenia pe care ea
n'o are, își scutură mătura plină
de bălegar asupra trecătoarelor
curat îmbrăcate.

Cei ce vând cărți rele, se a-
seamănă unui neguțător, care
în lipsă de un lucru mai bun,
vinde gunoi dela porcii veci-
nului. Și vai de cel ce, având
putința să-și cumpere lucruri
frumoase și de preț, își dă banii
pentru gunoi. Acela își cum-
pără otravă, nu comoară pentru
sufletul său, întunec, nu lu-
mină și învățatură mântuitoare.

Nu vă lăsați ademeniți de
vanzătorii cărților rele, de a-
ceste unelte ale iadului care
vrea să vă otrăvească sufletul,
ci primiți cu plăcere cărțile
bune, căci acestea sunt tot a-
tâția trimiși ai lui Dumnezeu,
care vă propovăduiesc adevărul,
binele și frumosul.

Zenovie V. Cosma

GRAUNȚE SUFLETEȘTI

Semnele adevăratului creștin

Fiecare om, în serviciul sau meseria lui, se cunoaște și se deosebește de alții prin anumite semne.

Tot astfel, de pe anumite semne, se cunosc și deosebesc și creștinii cei adevărați de creștinii numai cu numele. Iși au și creștinii semnele lor. Aici îmbrăcămintea și bunăstarea nu hotărăsc. Creștinii buni pot și ar trebui să fie toți. Pentru toți e dată aceeași poruncă, fără deosebire de serviciul ce-l au în lumea aceasta.

Cel mai învederat semn, de pe care putem cunoaște pe un creștin adevărat, este ascultarea Sfintei Liturghii, în duminici și sărbători. Aceasta fiind o datorie de frunte, poruncită de biserică tuturor, fără deosebire de rang, — cine nu o îndeplinește, săvârșește păcat de moarte. Oricine ar fi, — domn cât de mare sau cerșitor —, este supus acestei porunci și călcându-o, fără motiv îndestulător, păcătuiește. Dela această poruncă nu este abatere, decât pentru bolnavi, pentru îngrijitorii lor, pentru soldații de pe front. Rangul sau „domnia“ nu ne scoate de sub ascultarea față de biserică, ci dimpotrivă, adevăratul „domn“ creștin, nu se ferește de ascu-

larea Sfintei Liturghii, bine știind că face păcat.

Și cine păcătuiește mereu, prin această neascultare față de Dumnezeu și biserică nu-și îndeplinește conștiința nici serviciul, în care este pus, ci păcătuiește și acolo, căci dacă nu cinstește și nici nu se teme de Dumnezeu, cum va cinsti și cum se va teme de oameni?

Adevărații creștini pot fi domni cât de mari, pentru că ei tot creștini rămân. Avem pilde destule din trecut și din prezent. Constantin cel Mare, Filip II., Napoleon I. au fost regi, dar au fost mari, fiindcă au fost creștini adevărați. Napoleon, la o sfântă Liturghie văzând pe un ofițer, că la prefacere, nu a în-genunchiat, l-a scuturat puternic de umăr și i-a zis: „Necrescutule, pune-te în genunchi înaintea lui Isus Cristos eu și tu suntem mai puțin decât un pumn de praf“. — Unde sunt astăzi domni, cari să facă la fel cu supușii lor, funcționarii de tot felul cu subalternii lor?

Astăzi s'a întors roata. Domni dacă au o slujbuliță cât de mică, nu mai dau nimic pe cele sfinte. Norocul, că se ivesc conducători aleși de Dumnezeu. Ne bucurăm de măsurile într'adevăr creștinești ale domnului general Dumitru Popescu, Ministrul Internelor, care pedepsește pe

funcționarii, cari lipsesc dela Sfânta Liturghie. Numai de i-ar ști pe toți! N'ar strica, să se intereseze, din când în când despre toți funcționarii și să fie pedepsiți toți, cari vor fi vinovați. — Așa a făcut un împărat al Japoniei, întors la creștinism, cu un servitor al său. L-a pedepsit aspru fiindcă a vorbit și a răs în biserică la Sfânta Liturghie. Și zicea celor ce voiau să-l scape și neamurilor: „Dacă legea țării osândește pe cel ce m'ar necinsti pe mine, oare eu să nu osândesc pe acela care necinstește pe Dumnezeu?“ Iată un adevărat creștin! Nu este destul a zice că suntem creștini, ci trebuie să o arătăm aceasta prin fapte. Faptele sunt semnele creștinului adevărat. Sfânta Scriptură încă zice: „Credința fără fapte moartă este“ (Iac. 2, 20 și 2, 26), și iarăși: „Ce folos este, frații mei, de ar zice cineva, că are credință, iar fapte nu are?“ (Iac. 2, 14).

Preot Ioan Aldea

De prin sate

Din Pelinia Basarabiei

Pe pământul desrobii al Basarabiei se continuă viața românească și creștinească de acolo de unde s'a fost rupt firul, în anul de război 1940.

Slujbașii noștri, trimiși acolo, sunt la înălțimea chemării lor de buni creștini și români.

În comuna Pelinia din Basarabia s'a sfințit în săptămânile trecute monumentul ridicat în amintirea eroilor, căzuți, în lupta împotriva bolșevismului. La sfârșitul ace-

stei slujbe a vorbit despre însemnătatea lucrului săvârșit, din Pârca Nichita Gh., președintele Camerii de Comerț și Industrie din Bălți. Domnia Sa a arătat în frumoase cuvinte eroismul soldaților români, eroismul poporului nostru, luptele eroice ale Ardelenilor, duse de veacuri cu dușmanii de întotdeauna al neamului românesc.

Sfințire de capela în Cuban

„Rugați-vă pentru toate și mulțumiți Domnului, că aceasta este voia lui Dumnezeu.“ (I Tez. 5, 18).

Fiindcă ch'ar în timp de război, nu e totdeauna război, ci mai avem și ceasuri de liniște, pe acestea armata caută să le folosească și lat'alt chip decât al ordinii. Ceasurile de liniște și odihnă se transformă în muncă plăcută și rodnică; pentru că numai munca înalță pe om.

Poporul român e adânc creștin. Credința noastră — legea strămoșească, — ne a fost sprijin puternic și ajutor prețios într-o ruină nenumăratelor greutăți de-a lungul veacurilor. Nimeai și nimic nu ne a putut smulge credința din suflet.

Soldatul român, în acest război din război, are într-o mână pușca, iar în cealaltă crucea. Lupta o ducem în numele dragostei de neam și cruce. Luptăm pentru distrugerea păgânismului și a Iuturicului și pentru răspândirea învățurii sfinte a Divinului Mântuitor; pentru răspândirea luminii, adevărului și dreptății, împotriva minciunii și a răului.

În cea din urmă duminică a lunii Iulie, a avut loc — într'un cadru creștinesc înălțător — în satul Bl. din Cuban, sfințirea unei capete, ridicată prin îndelunga și încordată strădanie a ostașilor unui Regiment de Călărași. Sfințirea acestei „Case a Domnului“, închinată Sf. Fecioare, ne-a umplut inimile de bucurie și fericire. Aici, atât de departe de țară, sufletele noastre insetate de învățătura creștină, au simțit mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu. Rugăciunile rostite cu acest prilej de toți cei de față, cred, că au fost cele mai sincere din toată viața noastră. Se știe că omul când se găsește în primejdie, se gădește mai des la Dumnezeu și rugăciunile lui se ridică din adâncul inimei. Căci, prin rugăciune ne apropiem de Domnul și vorbim cu El. Rugăciunea este mântuitoare!

Slujba religioasă a fost oficiată de Pr. Cpt. N., iar răspunsurile au fost date de

FOIȚA

„UNIRII POPORULUI“

Spune maică

Spune, spune, maică, spune,
N'ai avut mințile bune
Când adusu-m'ai pe lume,
Și fecior pusu-m'ai nume?...
De m'ai fi făcut o fată
Nu te lăsam niciodată.
Dar tu m'ai făcut fecior
Și azi-măine o să mor,
M'ai făcut carne de tun,
Să nu știu ce-i ceasul bun!

De trei zile pat mi-e tina;
Blestematu-mi-am lumina...
Și măicuță, poate mânc
M'or împușca ca pe-un câne,
Și cu carnea sfârticată
N'oiu mai putea zice-odată:
Mamă dragă, dragă tată
Vino'n țara blestemată,
Strânge-mi carnea împrăștiată
Ș'așează-mi-o în pământ,
Ca să am măcar mormânt...
Iar când mă înmormântați
Lângă mine s'așezați

Numai arme și oțele
C'alea fost mândrele mele!...

Culeasă din comuna Boarta, Târnava-Mare, dela V. M. de către Lucian V. Aurelian.

Viața Sf. Gema Galvani

Copilăria

S'a născut în 13 Martie 1878. Tatăl ei, mulțumea lui Dumnezeu de vrednicia fetei sale. Mamă-sa se cuminecă aprospe zilnic, pentru ca Dumnezeu să-i ajute întru îndeplinirea cinstită și promptă a datorișelor sale, față de cei 8 prunci.

„Gema, zicea mamă-sa, luând-o în brațe, dacă te aș putea eu duce acolo unde mă chiamă Isus, ai veni și tu cu mine? — Unde? — În rai!“ La aceste cuvinte frumoase s'a umplut de o bucurie nespūsă. Ba i-s'a aprins un dor la inimă, de a merge în paradis, care niciodată nu i-s'a stins.

La școală, ca vârstă deși cea mai mică între colege, era prima la carte.

La întâia cuminecare, s'a simțit cuprinsă de dorul de a se cumi-

neca zilnic. Dar fiecare spovedanie și cuminecare așa s'o făcă, ca și când ar fi cea din urmă. Dimineața se scula de vreme, zicea rugăciunile, apoi asculta Sf. Liturghie și se cumineca. Seara sponca rozarul, meditând câte un sfert de ceas adevărurile veșnice.

Intr'o zi după cuminecare, a întrebat pe Isus pentru ce n'o duse în rai? Și i-a răspuns, că pentru a-i trimite în viața aceasta încercări grele, prin cari să și câștige merite pentru El.

În mijlocul încercărilor

Tatăl său, om cinstit, n'ar fi înșelat pe nimeni. La fel socotea, că nici pe el nu-l înșeală alții. Ori boala din familie a unui frate al Gemei, ca și a mamei sale, care a murit de timpuriu, precum și alte nenorociri, le-au secătuit și bruma lor de avere. Astfel tatăl, fu silit să împrumute bani, din care prilej a fost înșelat.

Îmbolnăvit de cancer la gât, muri fulgerător. Creditorii au cerut îndată închiderea farmaciei. Căci tatăl a fost farmacist în

orașul Luca din Italia. I-au secheatrat toate lucrurile de valoare. Gema în mijlocul atâtor încercări, era cu nădejdea numai la Dumnezeu.

„La moartea tatălui, când am plâns, spune Gema, Isus mă făcea să-l simt atât de puternic lângă mine, că pe lângă mângăiere am primit și o putere, că toate nenorocirile le sufeream foarte liniștită“.

Dar vorba din bătrâni: nenorocirile se țin lanț s'a potrivit și pentru Gema. căci se îmbolnăvi și ea grea, încât își pierdu auzul și părul din cap, iar mâinile și picioarele s'au paralizat, în urma tuberculozei la măduva spinării. Bolnava, zicea: că Dumnezeu vrea să i chinue trupul, pentru a și curății tot mai mult sufletul. Cei din casă văzând că nu mai merge cu leacurile, au început cu rugăciunile. Gema, se hotărî și ea să facă juruință Domnului, de a rămânea toată viața vergoră. Dar, boala era tot mai grea. Ba i-se umflase și capul și o durea grozav. Gema, își aștepta moartea, mai a'ces că păr-

corul ostașilor sub conducerea pricepută a Lt. S. pe lângă soldații Reg., în frunte cu comandanții lor, printre care Col. P. com. M. U., Lt. col. M. etc. a luat parte și o mare mulțime de bărbați, femei și copii. La sfârșitul slobeia vorbii frumos convingător Pr. N., arătând în calde cuvinte — ce s'au întipărit în sufletul fiecărui dintre noi — puterea rugăcunii și crederea în ajutorul bunului Dumnezeu. Apoi, Col., a făcut alegerea armatei române, care prin iubirea de patrie și credința stăruitoare, a lăsat puterea celui mai mare război, alungându-l departe de hotarele țării noastre dragi.

După terminarea serviciului divin a avut loc o serbare foarte reușită, în care pe lângă diferite cântece patriotice, declamări și gume, care ne-au înveselit pe toți, a avut și un concurs (intrecere) de fugă, salturi (sărituri) și jocuri românești din toate regiunile țării. Ostașii care s'au distins, au primit diferite premii: A fost o zi mare de bucurie, pentru toți aceia cari, pe aceste războaie îndepărtate, purtăm în sufletele noastre dragi Patriei și-o apărăm până la ultima suflare.

Strădania celor care au făcut această cârmă — care va fi un for luminos de mântuire credință — merită a fi cunoscută și lapta lor poate servi ca pildă și a toată Amintirea fraților noștri de arme căzuți pentru libertatea și credința noastră, te îndrumă pe calea și ne îndrumă drumul spre biruința cea mare a neamului întreg. Cu Dumnezeu înaintea!

Sit rez. T. SEICEANU

Părintele Carol Pasca

S'a stâns la o vârstă de aproape nouăzeci de ani părintele Carol Pasca, din comuna Zeicani, din județul Hunedoara. Dumnezeu l-a învrednicit să păstoriească în această comună un șir lung de ani ca preot, cu adevarat preot după rânduiala lui Dumnezeu, povățuindu-și neîncetat credincioșii pe calea învățăturilor dumnezeiești, el însuși fiind pentru credincioșii săi și pentru alții îndreptar și făclie vie

Războiul din Răsărit

Ofensiva rusească pe frontul răsăritean continuă cu înverșunare. Armatele bolșevice atacă în toate părțile, încercând să spargă liniile germane și să se reverse spre rezervele de grâu ale Ucrainei.

Întru viață de fapte bune și creștinești.

Zi de zi, în întreaga viața lui de preot l-am văzut urcând dealul, unde străjuia din culmi biserică satului, pentru a săvârși zilnic sfânta liturghie până în clipa când, obosit de povara anilor bătrâneții, a eșit la pensie înainte cu câțiva ani.

A trăit o viață de apostol, propovăduind neîncetat cuvântul Domnului, în mijlocul credincioșilor săi dragi, cari i-au fost încredințați spre păstorie.

A fost petrecut la mormânt de o mare mulțime de credincioși și cunoscuți, căci a fost iubit și adânc simțat de toți căți l-a cunoscut și au auzit de numele lui.

Odihnească 'n pace cu aleșii Domnului!

I. P. Z.

Deosebit de puternic au fost atacurile bolșevicilor în Caucaz la Cuban, pe râul Mius, în ținutul Bielgorod-Harkov.

Conducerea armatei bolșevice primise ordin, încă din primăvară, ca să cucerească ținutul Cubanului. Au și fost încercate cinci ofensive, dar nici una n'a reușit. Trupele române și germane s'au împotrivit cu vitejie acestor atacuri și nu s'au retras, apărând astfel întreg frontul răsăritean.

Pe frontul mijlociu, de asemenea, au continuat atacurile. Cele mai grele lupte au fost în ținutul Bielgorod Harkov, la apus de Orel și de Viasma. În cursul acestor lupte Germanii au nimicit numeroase tancuri rusești.

După socotelile oamenilor pricepuți în știința războiului, din Germania, lupta din Răsărit va mai continua cu aceeași înverșunare, încă multă vreme.

Lupta din Sicilia s'a terminat

La sfârșitul a estei săptămâni, trupele germane și italiene, care apărau Sicilia au fost silit să se retragă. Retragerea, spun telegramele, s'a făcut în ordine.

Germanii și Italianii au transportat în Italia întregul material de război, care îl mai aveau în Sicilia. Mareșalul Badoglio, șeful guvernului italian a adresat un dulos apel către locuitorii Siciliei încurajându-i pentru vremurile grele prin care trec.

Lupta continuă acum pe coastele Italiei.

Sfătuirea dela Quebec

Am scris și în numărul trecut al gazetei despre sfătuirea dela Quebec, din Canada, între dnii Roosevelt, Churchill și Eden.

S'au desbătut în cursul acestor sfătuirii lucruri de seamă pentru viitoarea conducere a războiului și pentru pace.

Lucrul cel mai greu de împăcat, din cele discutate la Quebec, a fost politica Rusiei. Dl Stalin își are socotelile lui din care nu vrea să lase. Dorește ieșire liberă la apa cea mare a Oceanului Atlantic, prin strâmtoarele turcești și prin Marea Mediterană. De lucrul acesta nu sunt prea bucuroși însă Turcii, cari își văd primejduite strămtorile la stăpânirea cărora ei țin așa de mult. Tot la Quebec, se spune, că s'au hotărât

șle corpului începeau să i-se descompună. Dar în locul morții, dintr'odată a venit vindecarea minunată. Cei din jur plângeau de bucurie, până când medicii au înmormurit.

Arătarea Răstignitului

Era în săptămâna mare. Ea se gândea cum să mulțumească lui Isus, pentru vindecare. Se decisese în ora de Joia Mare, când Isus a rândat sudorii de sânge și cele 3 ceasuri pe cari Cristos le a suferit răstignit în Vinerea Mare, să le petreacă în rugăciune și lacrimi. Zi și făcut. După aceste rugăciuni fierbinți i-s'a arătat Isus cu ranele dela răstignire, din toate orgând sânge.

Ranele Mântuitorului la Gema

Năzuința ei neostoită era să-și revădă viața cu alai Isus. Același război, a și produs o mare schimbare în sufletul ei. Astfel într-o Joi seara, simți o durere teribilă pentru păcate. I se arăta Fecioara Marie zicând: „In numele lui Isus, să ți-se ierte

toate păcatele!“ Firește, că păcatele ușoare, căci păcatele mari n'a făcut. Apoi Fecioara adăugă: „Fiul meu fiindcă te iubește, vrea să-ți facă și un dar deosebit“. În care clipă s'și apărut Isus cu ranele răstignirii deschise, din cari în loc de sânge ieșeau flăcări. Acestea au atins mâinile picioarele și coasta Gemei. Din darerea, care o apucase, s'a trezit cu răni la picioare și la coastă, ce sângerau. Era semnul ranelor lui Cristos, care s'a repetat în fiecare Joi seara pe la ora 8 și ținea până Vinerile 3 după masă, în decurs de 2 ani. Rana din coastă ajungea prin plămâni până la inimă. Fără 'ndoială că acest semn constituie o minune aleasă, prin care Domnul își arată pe unii din aleșii săi. Isus, s'a învrednicit-o și de rănile bicimirii și cununii de spini, din cari sângele se prelinge la vale.

Ce este simplitatea evanghelică?

Sfinții se deosebesc unul de altul, prin o înșușire deosebită

de sfințenie. Înșușirea Gemei este simplitatea evanghelică.

În Sf. Carte cetim: „De nu veți fi simpli ca pruncii, nu veți ajunge în împărăția cerului“. Adică, binele ce-l face copilul, omul încă trebuie să-l facă din cumințenie și de bunăvoie. Păstrându-și sufletul neatins de răutate, înșelăciune, invidie, viclenie, hoție și prefăcătorie. Deci când mintea, inima, privirile, dorințele, gândurile, vorbele și faptele cuiva se bucură de mărturia unei conștiințe curate, acea persoană are simplitate evanghelică ca și Gema. Sufletul ei, era o veșnică seninătate, bunățate, și liniște, fiind puritatea cu mintea înălțată spre cer. În mijlocul atâtor chinuri, se mângăea numai de teama de a nu vătăma pe Isus. La rugăciune, ore întregi era ca o statuie. Vorbea cu Preacurata, cu ingerul păzitor și cu Isus cum vorbește un copil tatălui când îl ia în brațe.

Cheia pentru simplitatea evanghelică e umilința și numai prin umilință.

Întreținerea pentru păcătoși

Gema, a avut dela Domnul datoria, de a se strădui pentru mântuirea sufletelor. Înșuși a spus, că i-s'a plăcut Isus de nerecunoștința și răutatea oamenilor. Că sunt suflete lănced; că rămâne singur în biserică negrijite; că mulți vin la biserică fără evlavie; că mulți îl trădează prin spovedanii și cuminecări sacrilege; că alți nu se spovedesc cu ații. După asemenea jeluiri, toată viața ei a fost într-o continuă întreținere înaintea Mântuitorului pentru întorcerea păcătoșilor.

Moartea Gemei

În cele din urmă a intrat în mănăstire, unde a și murit. Deși bolnavă, mergea la Liturghie pentru a se cumineca. Cu timpul se așeză patului. La câteva zile și a pierdut vederea. Trupul ajunsese un schelet că era un chin numai să l privești. Diavolul cu un leu răcnind ctută după nobilul ei suflet. Gema îl alunga zicând: „În numele lui Isus Cristos îți zic să piei, Duhule necurat ce ești!“

și granițele viitoare, ale țărilor din Balcani. Și se mai spune, dar lucrul nu este sigur, că Anglia și America ar fi dat pe mâna Rușilor, nu numai Balcanii, dar chiar și Italia.

Mai multe orașe din Franța bombardate de Americani și Englezi

În săptămâna trecută avioanele americane și engleze au bombardat orașele Lille, Abbeville, Dieppe, Saint Omer.

Sunt peste 50 de morți și o sută de răniți. Numai în orașul Lille au fost 30 de morți.

Cum înțelege Rusia Sovietică să lupte pentru libertatea popoarelor

Nu ne-a plăcut niciodată să ne amestecăm în afacerile politice ale altor popoare. De câțiva timp însă Rusia Sovietică ne dă sfaturi dintre cele mai interesante. Așa ne muștră, de pildă, pentru că n'am înțeles lupta bolșevicilor pentru „libertatea popoarelor”. Dojana inamicului nostru de veacuri nu poate stârni decât hazul tuturora, pentru că România n'a fost împinsă la război împotriva „celor ce luptă pentru libertatea ei”, — cum spun bolșevicii —, ci târâtă de cei care i-au primejduit întotdeauna granițele răpindu-ne Basarabia și Bucovina de Nord în anul 1940. România poartă la Răsărit tocmai un război pentru libertatea sa națională, recuce-

rindu-și prin foc și sable ceea ce i-s'a răpit prin silă.

Pe de altă parte, invadarea Letoniei, Estoniei, Lituaniei, Finlandei și Poloniei, a dovedit faptul cum înțeleg bolșevicii să lupte pentru libertatea țărilor învecinate și independente până atunci. Pentru Rusia aceste invazii n'au însemnat nimic. Rusia râvnește însă ca întotdeauna cucerirea statelor vecine și visează chiar cucerirea Europei. Nu luptă pentru libertatea popoarelor, ci pentru sugrumarea lor. De aceea nici n'a declarat vreodată că va respecta libertatea Poloniei României și statelor baltice, recunoscându-le dinainte teritoriile lor naționale pe care le-a răpit în 1939 și 1940.

Noi nu ne putem încrede în făgăduințele bolșevicilor, căci li cunoaștem destul de bine și știm cât rău ne-au făcut.

Din legile țării

Circulația cerealelor

Treeratul (îmblătitul) grâului

Suntem obișnuiți încă din anul trecut că libertatea grâului e restrânsă încă dela treerat (îmblătit) și e supusă la anumite reguli.

Aproape la fel va fi și anul acesta, doar cu unele schimbări pe care le aduce legea nouă a a cerealelor publicată în Monitorul Oficial Nr. 155 din 7 Iulie 1943.

Subsecretariatul Aprovizionării

Să văză toată lumea
Că tu ai fost mama mea.

(Auzită dela Serg Dan Ioan, din comuna Secu, jud. Mehedinți). Culeasă de Șt rez. T. Seiceanu
Pe front, Iulie 1943.

A cui e vina

Pe-o margine de rozor
Stă un plug oprit în dor
Și-un fecioraș lângă el
Bate boii cu'n răstel.

— Măi badiță prostule,
Nu-ți mai bate vitele,
Că vitele nu au vinș,
Că de vină-i o vecină...
Nici nu-i vina plugului,
Că e vina dorului.
Vină n'au rotilele,
Dar zău, au copilele.
Vină n'are-a ta tânjală
Dar are mândra de-aseară.
Vină n'au căprestele,
Dar zău, au nevestele.
Ele semănat-au dor,
Zău, baico, e vina lor!...

Auzită din comuna Boarta, dela A. Chima
Oprig, de către Lucian V. Aurelian.

a stabilit ce cantitate e de lipsă pentru însămânțări și ce cantitate e de lipsă pentru folosul omului și a animalelor, consumul gospodăresc, cum se spune. Ceeace rămâne, trebuie predat.

Cumpărarea acestor cantități rămase, adică disponibilul, se face de Cooperative, mori comerciale, syndicate agricole și armată. Natural că plata se face cu prețul oficial.

Fiecare proprietar e obligat ca imediat după treerat (îmblătit) să declare la primărie suprafața ce a avut însemnătată, cât a ieșit la treerat și de cât are lipsă pentru însemnătat și pentru folosul său.

Declarațiile acestea pe care trebuie să le facă fiecare, se vor verifica de o comisie. După verificare se înscriu într'un registru de recoltă și omului i-se dă un certificat de recoltă.

Nimeni nu va putea vinde cereale decât numai cu certificatul de recoltă și numai la cumpărătorii de care am amintit mai sus.

Proprietarul care vinde cereale va primi dela cumpărătorii amintiți o adeverință, cu care se va prezenta la primărie. Notarul va scrie pe dosul certificatului de recoltă ce cantitate s'a vândut din acea trecută acolo.

Transportul cerealelor până la gara cea mai apropiată cade în sarcina vânzătorului. Statul are dreptul chiar să rechiziționeze, magazii, saci, cântare sau alte lucruri necesare.

Proprietarii de mașini de treerat (îmblătit) sunt obligați să treacă într'un registru de batoză toate cantitățile fiecărui proprietar și vama luată dela fiecare.

Inscrierea se face în fiecare zi și după terminarea treeratului registrul se depune la primărie.

Proprietarii de mașini sunt obligați a vinde grâul ce-l adună din vama la cumpărătorii amintiți. Ei nu și pot reține decât numai cantitățile ce le trebuie lor și numai dacă nu sunt proprietari de pământ.

Treeratul va fi supravegheat de organe oficiale.

Tot astfel sunt obligați și proprietarii de mori ca să țină un registru, iar vama ce primesc să o vândă la cumpărătorii oficiali.

Toate aceste măsuri sunt nu numai pentru grâu, ci și pentru secară, orz, ovăș și chiar porumb.

Ministrul Aprovizionării a hotărât împreună cu Ministrul Agri-

Știrile săptămânii

Exerciții spirituale s'au ținut la Blaj în vara aceasta foarte multe: Păr. Dr. Al. Toduș le-a ținut pentru învățătoare, Păr. călugăr iezuit Ioan Lazar pentru preoți, Păr. călugăr franciscan Dr. Dominic Nicolăeș sepsrat pentru profesori și pentru profesoare.

Consistor plenar. Vineri, 20 August s'a ținut la Blaj consistor plenar, adică consistor la care au luat parte, pe lângă canonicii și asesorii consistoriali și toți protopopii sub prezidiul Excelenței Sale Dr. Valeriu Traian Erențiu. S'au luat mai multe hotărâri însemnate privitoare la mărirea peziilor protopopilor, a văduvelor și orfanilor de preoți, precum și altele cari privesc viața bisericii noastre.

11 morminte dacice descoperite în comuna Ighiu din jud. Alba. Întreg pământul Ardealului nostru este presărat cu urme vechii cari toate dovedesc că pe aici au trăit odată strămoșii noștri Daci. În comuna Ighiu din județul Alba au fost descoperite 11 morminte din vremea Dacilor. Mormintele au fost descoperite în pășunatul comunal și se crede că acolo a fost odată un cimitir al nobililor Daci, de pe timpul împăraților romani Severi.

Cum s'a pedepsit un șofer. Șoferul Gheorghe Trandafir din București pe când conducea o mașină încărcată cu călători, a intrat cu ea în gardul de fier al unei grădini. Ciocnirea a fost așa de puternică încât toți călătorii din mașină au fost greu răniți. Speriat de cele petrecute, nepedrocitul șofer a încercat să se omoare.

Când părinții nu se învoiesc. Dragostea așa-i ca făcută, că nu vrea să știe de legi. Iși ormează drumul ei, fără a ține seamă de socotelile celor mai bătrâni trecuți prin ciurul și greul vieții. Tinerii Vasile Alexandrescu și Elvira Constantin, amândoi meseriași din București s'au cunoscut și s'au îndrăgostit. A fost o dragoste tânără și puternică, la stare să treacă peste voia părinților. Aceștia aveau alte planuri, fiecare, pentru copiii lor, și de aceea căutau să i despartă. Văzând că părinții nu-i vor da lavoarea la dragostea ei

culturii ce cantități sunt necesare pentru hrana oamenilor și a animalelor, spre a se putea socoti cât mai rămâne de predat la Stat.

I. Sarbu

În Vineria mare a anului 1903 a apucat o cele mai înfricoșate chinuri. Au ținut-o până Sâmbăta dimineața, când s'a cuminecat pentru ultima dată. Seara i s'a administrat sf. masle după care spuse: „Isuse iată îți dau acest sărman suflet!” Ș. muri în 11 April 1903.

Prea Fericitul Părinte Paps. în anul 1940, a ridicat o în rândul sfinților.

Pr. Oct Fullcea

Poezie populară

Foaie verde bob negară,
Nici o frunză nu-i amară
Ca frunza de sălcioară,
Și mama de-a doua oară,
Lasă copilașii afară
Desbrăcați, în pielea goală.

— Mamă, rădăcină dulce
Să te găsec te-aș aduce,
Și te-ași sădi'n grădiniță
Să crești sub bolta de viță;
Să'nflorești lângă fereastră
Chiar la odăița noastră,
Mirosul să intre'n casă
Să te simțim după masă,

căsătorii lor, tinerii s'au hotărât să se omoare. Domineca trecută, ei și-au și dus la îndeplinire gândul. Două gloznte de revolver au fost deajuns să curme această dragoste tinerească și să mure două vieți tinere în mormânt.

Impărțirea moșiiilor evrești în Slovacia. Și în țara prietenă, în Slovacia, ca și la noi, stăpânirea a hotărât împărțirea moșiiilor evrești. S'au împărțit până acum cam la 5000—6000 de jugăre, în 670 de comune. La această împărțire au fost favorizați soldații cari au luptat pe front.

Foamele în Rusia? De mai multă vreme se vorbește că în Rusia ar fi lipsă și foamele. Relegiații cari vin din părțile Caucazului spun că în spatele frontului se simte mâna lipsei de lucru și a alimentelor. Chiar și pentru armată se dă făină, amestecată cu coajă de copac măcinată.

Copil omorât de o scroafă. Locuitorul Ioan Damian din comuna Păuca, jud. Sibiu, plecând la lucrul câmpului, a lăsat această copilă în grija celei mai mare, o fetiță de opt ani. Pe când fetița a dat de mâncare porcilor, frățiorul ei Vasile, numai de doi ani, a intrat la cotețul porcilor. Scroafa s'a aruncat asupra lui, mușcându-l de mai multe ori. La strigătele fetiței a alergat un vecin, care a scos copilul din coteț. După o jumătate de ceas micuțul copil a murit.

Biserica jefuită. Nelegiuirea s'a petrecut în comuna Veștem, din județul Sibiu. Biserica din acest sat a fost jefuită de lucrurile mai de preț, cari au fost vândute unui paznic din comuna vecină și unui lucrător din sat. Lucrurile furate au fost date bisericii, dar hoții n'au putut fi prinși.

Desgroparea cetăților dace din Munții Sebeșului

O mână de cărturari de seamă, dela școlile înalte din țară, a hotărât să facă săpături pentru desgroparea vechilor cetăți dace, din Munții Sebeșului. La aceste săpături vor ajuta studenții uni-versitari și elevii de liceu.

Urmele de ziduri vechi ce se vor desgropa în Munții Sebeșului, sunt dovezi limpezi al cui este pământul acesta. Sunt mărturiile nepărtinitoare cari mărturisesc vechimea așezării noastre pe aceste plaiuri. Sunt actele de proprietate asupra acestui pământ lăuate de străbunii neamului românesc.

Zidurile vechi îngropate în munți, ca și cărămizile și vasele, vechi pe care plugul și sapa le desgropă, la fiecare pas, în țara

Ardealului, nu sunt numai rămășițele cari povestesc de viața trăită în alte veacuri pe aici, ci sunt cele mai grăitoare mărturii ale drepturilor noastre sfinte. Prin ele se face legătura cu trecutul și din ele învățații cetesc ceea ce toți trebuie să știe, și prieteni și dușmani, că noi nu suntem niște venetici, pe aceste plaiuri, că aici ne-am pomenit și aici se cade să trăim și să stăpânim.

Din popor

Dumitru lui Casian

Era om cu stare bună badea Dumitru a lui Casian, dela noi din sat. Pare că îl văd și acum, când venia la biserică în cămașă albă și lungă până la genunchi, cu părul lung și retezat la ceafă, uns cu unt, așa cum mai purtau bătrânii, în vremile de demult. Se purta întotdeauna ca gazdele, în cisme moi cu tureacul până din sus de genunchi.

Un singur necaz avea, ca tot omul, și badea Dumitru: prea amesteca în vorba lui sfătoasă și domoală, pe „hăsta“, și pe „ahaia“, pe „hăla“ și pe „ahăla“, încât gura satului a început să-l ia înainte și să-i zică mai bucurous „Dumitru lui ahăsta-hăla“, decât Dumitru lui Casian. Căci numai ce-l auziai pe badea Dumitru vorbind, că: „ahasta nu ar fi cu cale“, că „ahaia l-ar păgubi pe „hăla“.

Odată, lui Iacob, vecinului sau i-s'a îmbolnăvit vaca: avea ceva rană la gură și nu mânca. Necăjit, că nu poate ieși la plug, alerga bietul om dela un vecin la altul după sfat și după leac. Nimerește și la badea Dumitru, care pe loc l-a și găsit leacul: „Iei un pic de „hăsta“ și o amesteci cu „haia“ și o ungi la „hăla“ și în trei zile e vindecat“.

Altădată întâlnește pe preotul satului. Ieșise sfinția sa la aier și badea Dumitru venia cu Alexa lui Macavei, dela moară. Vorbind de una și de alta, Alexa lui Macavei a început, să-i spună părintelui, cum a câștigat la judecată; tot mișcând din mâni pe sub nasul popii, ca să fie mai bine priceput. Badea Dumitru, simțind că nu se cade un lucru ca acela, încercă să-l oprească:

„Măi Alexă! ce tot „hăla“ cu degetul înaintea popii, că doar' dumnealui nu-i chiar bou“.

Încolo, era om cu scaun la cap badea Dumitru și îl che-

mau oamenii, la nunți, ca să ia iertăciuni din casă, când pleca mireasa la s. biserică

Trăia atunci la noi în sat unul Condrate, om cu stare bună, care, neavând copii, și a fost luat de suflet o copilă orfană de amân toi părinții. Mărituța a crescut mare și i-a venit și rândul să se mărite. Când a plecat din casă la cununie, badea Dumitru a fost acela, care și-a luat adio în numele ei, spunând că a fost de bun cu ea, badea Condrate, și în cazul când ar da vre-un năcaz în căsnicia ei, cum se întâmplă de regulă în căsnicii, că doar nu poți trăi tot ca'n ratu, atunci cu toată încrederea să se îndrepte iar la badea Condrate, care și după ieșirea ei din casă tot o va sprijini, fie cu fapta, fie cu vorba. Vorbirea aceasta ținut-o badea Dumitru în felul lui de a vorbi iar eu pentru frumusețea vorbei, mai ales că era și în versuri, am socotit atunci ca s-o scriu, să nu se uite:

Iar acum Mărituța, te întoarce la stăpân
Că te-o „hăla“ și te-o „hăsta“, tot străn-
[gându-te la sân
Și când „hăsta“ din timpulare, îți va vorbi
[prea răștit
Tu vei găsi „haia“ iarăși, la hăla ce te-o
[grijit
Nu ți fă supărări n'nt'ana și de „hăsta“ și
[de „haia“
Ci vino iarăși la „hăsta“, că deși e alb
[ca oala,
Tot e bun badea Condrate, și tot de aju-
[tor ți-o fi
Mai cu „hăsta“, mai cu „haia“, după cum
[s'a nimeri.
V. TURCU

Ziarul „Viața“ și Blajul

Ne bucurăm mult că ziarul „VIATA“ de sub iscusita conducere a marelui nostru scriitor, d. Liviu Rebreanu, arată din ce în ce tot mai mult interes chestiunilor ardeleni și mai ales Blajului nostru drag.

De un timp încoace se întâlnesc tot mai des numele unor tineri profesori din Blaj care scriu în coloanele acestui ziar. Așa d. profesor Nic. Comșa a scris despre Biblioteca Blajului, despre Piatra Libertății, despre Crucea lui Iancu și altele multe; Păr. prof. Ioan Vultur a scris câteva articole închinare muncitorilor, arătând cât de mult s'a jertfit Biserica pentru ridicarea morală a muncitorului și pentru îmbunătățirea sortii lui materiale; tot dânsul a scris și despre unii mari băbați ai Blajului ca Simeon Crainic, Petru Maior și alții. Fostului profesor blăjan, regretatului scriitor Pavel Dan îi închină

mai multe articole domnii Vasile Netea, Radu Brateș, Nicolae Comșa, Nico'ae Albu, V. Stanciu, Ionel Neamtzu, și a. m.

Cunoștințe folositoare

Școala

— „Ai carte ai parte“ —

Cândva, și acest „cândva“, nu s'a trecut — dintre noi — de când e lumes, pe buzele aproape a tuturor — știutori ori neștiutori de carte — cu multă convingere sunau vorbele „ai carte, ai parte“. Astăzi — în vremurile din urmă — când cei cari am părăsit satele — mai bine zis, am fost duși la școală, cu gând de a ne face „domni“ — și, trăim după o slobuliță plătită la „maximal“, ori în vremurile când cu lunile nu se plăteau sakriile, ca urmare a prea puținei răsplătiri a muncii noastre, nu mai auzi depriazându-se de pe buzele nimănu, — vorbele din trecute vremi — „ai carte, ai parte“, — decât poate în derădere, în batjocură.

„Ai carte, ai parte“, așa a vorbit oamenilor din satul nostru, din oșă altarului — în unul din primii ani de după războiul trecut — regretatul canonic din Blaj ... Marcu, venit anume în sat, să îndemne părinții să-și ducă copiii la școlile mai înalte, și ... dornici de „parte“ — de fericire — școlile Blajului — ca toate școlile din țară de altfel — au fost năpădite, și, de noi „șiorecarii“ din Sâncel“.

Partea bună a cărții — a școlilor — nu se poate tăgădui, nici de cei cari astăzi cu amărăcinne se uită la hainele lor „semțești“, și la salariul prea mic pentru scumpetea zilelor de astăzi, nu trebuie pierdut însă din vedere, că, deosebit de partea bună, pentru individ — pentru omul singuratec — ori pentru un neam întreg — așa cum școlile Blajului au trezit întreg neamul românesc din nepăsare și din întunec — școala poate avea și o parte rea. Sunt bolile cari prin îngrozirea la un loc a fel de fel de copii, veniți din fel de fel de case ori din fel de sate și orașe — pentru cazul liceelor ori a unității — la fiecare pas pândesc pe copilașul plecat din poala mamei ori pe cel cu „cioraci“ venit din satul său cu flori, aier curat și miros de fân cosit, în prăfăria cu miros greu a orașelor, și, între feliurile boli, ce se iau în școală, cea mai de temut fiind tuberculoza.

Suntem în timp de vară și în vreme de războie.

Astăzi mai mult ca oricând se adevăresc vorbele pe cari le-am auzit pe vremuri — pe când

eram student — dela un student, care nu se prea omora cu cartea, și, când la câte un examen nu-i prea mergea, drept mângâiere își zicea „decât un filosof ofticos, mai bine un măgar sănătos“.

Astăzi, Țara, nu z'ce nimenis, că nu are lipsă de oameni școlari, are, dară la hotare nu stau „ofticoși“, ci stau „sănătoși“.

Școala, se zice, și este, focar — loc — de cultură, de învățatură, dară ne'ngrijită, ca poate fi loc de îmbolnăvire, de aceea trebuie să se ia bine seama că în timp de vară și de vacanță a școlilor fiind, este vremea când școlile trebuesc curățite, pereții văruiți, podeaua reparată și uleiată, closetele puse la rând, cantina școlară aprovizionată cu de toate, și unde nu este, să fie și ea înzestrată cu leacurile necesare, și, lemne de foc să aibă școala, că răceala deschide drum de intrare multor boale în trupul copiilor.

De curățenia școlilor, și, de felul cum se are grijă de sănătatea copiilor — în ultima vreme — nu ne putem plânge — cel puțin cât am luat seama în școlile pe cari le pot vedea. —

Astăzi puține școli vor fi în cuprinsul țării, cari să nu-și uleieze podeaua, și, aceasta cu scopul de a se opri ridicarea prafului în clasă, știut fiind că prin praf se ridică bacili tuberculozei — semința ofticeii — din scuipatul celor ofticoși, flegmă adusă de copii pe încălțăminte, din casele unde sunt ofticoși și au obiceiul de a scuipa pe jos, ori — ceace este condamnabil — din clasele unde la Rusalii, vara ori la Crăciun sau de Paști s'au făcut bolnavi și s'a scuipat pe jos.

Este timp de vacanță, cine trebuie și ... „are urechi de auzit, să audă“, că școala ca să nu fie locar de îmbolnăvire, trebuie cât mai bine îngrijită. Ingrijită și ră-nătoasă să fie sala de învățământ, bine luminată și fără n-mezeală, iară banca potrivită după trupul copiilor, lucră de care comitetele școlare trebuie să țină seamă, iară unde cei cari „au urechi de auzit“, și, nu vor să audă, că doar bine știm că chiar între învățători ori medicii de circumscripție „pădure fără uscături nu este“ și nu-și fac datoria, acolo, părinții să deschidă ușa claselor, în cari își duc o draslele la învățatură, și atenți să facă pe cei cari poartă răspundere de grija școlii, să nu știu, cât nu, copiilor lor se va potrivi vorba „ai carte, ai parte“, dară ei vor — și Țara vrea — să aibă în primul rând copii sănătoși, nu filosofi ofticoși.

Dr. Ioan Frățilă

Câte svonuri atâtea servicii aduse dușmanului.

Vinul de mere

Este o băntură bună, ușoară și răcoritoare, care se poate face acuma, când, prin grădini se găsesc poame din belșug. Se cers numai ca merele, pe care voim să le folosim la fabricarea vinului, să fie bine coapte și sănătoase. Aceste mere le zdrobim cât se poate de bine, apoi, așa zdrobite, le punem în teasc, pentru a le stoarce ca și strugurii.

Mastal pe care îl scoatem din merele astfel stoarse, îl punem apoi în vase, ca să liarbă. În tot timpul fierului avem grije, ca vasele să fie pline, ca să putem lua spuma ce se face deasupra. Dacă voim să avem un vin mai tare, putem zădoga, la 100 litri vin, 5-6 litri spirit.

După 6-7 săptămâni, când a încetat de a mai fierbe, atunci tragem vinul de pe drojdi, în alt vas.

Avem însă grije, ca vinul să nu stea prea mult deschis, la aer, căci atunci capătă o culoare bronză, iar vasul în care îl așezăm să fie bine afumat.

Lucrând astfel, putem avea un vin de masă foarte bun și foarte ieftin.

Fel de fel

Soldatul și papagalii

Se știe că papagalul este o pasăre minunată, care, dacă este învățată, poate rosti cuvinte omenești aidoma ca și omul.

Prin pădurile din țările calde, trăiesc papagali de aceștia cu miile. De când însă cu războiul, pădurile de prin India și Malaezia, nu răsună numai de răcnete leilor și dihăniilor de tot felul ci și de strigăte de război, de uruitul mașinilor și de țâcănitul mitralierelor. Se războiesc pe acolo, pe capete, Americanii și Japonezii.

Iată ce a pățit un soldat american, ajuns în pădurile din Malezia, cu o familie de papagali. Rătăcit de trupă, intrase omul singur în codru. Se făcuse întunec și se pregătia să-și caute un culcuș mai bun. Deodată aude un strigăt: Sus mâinile! Speriat că are în față o patrulă de japonezi și-a ridicat mâinile, așteptând să vie cineva să-l facă prizonier.

Văzând că nu vine nimenis își lasă mâinile jos. Atunci auzi din nou: Sus mâinile, că trag! Așa a dus-o toată noaptea, cu mâinile, când în sus când în jos. Când s'a făcut ziua și-a dat seama de păcălea lui. Pe o cracă era un papagal, acela care-l speriasc. De necaz s'a hotărît să doarmă una bună, căci toată noaptea nu închisese un ochiu. Abia ațipise însă și se trezeste speriat, pârându-i-se

că aude țâcănit de mitralieră. S'ascunse după un copac și încercă să vadă unde ar fi dușmanii. Ce era însă? Sus, pe un copac, o familie de papagali, făcea de minune, în-tocmai ca mitraliera.

Poșta gazetel

Niculaie Verdea 480: Banii i-am introdus pe 1943.

Păr. Iuliu Munteanu. Bălgoara. Am primit suma de 2050 Lei cu data de 4 August 1943, și am introdus-o așa cum ați scris. Nr. 5234 mai are de plată, pe 1943 Lei 160, iar 13.544, încă Lei 110 și pe 1943. Nr. 9046, 9047, 9048, 9049, 9050, 9050, 10.108, 10.109 mai au câte 360 Lei, fiecare pe 1943.

Rășu Tănăsie I. Ion. Banii i-am primit în 12 August 1943 și s'au introdus cum ați scris: la 10.353 Lei 260 și la 10.359 Lei 260

Păr. Oct. Fulcica Hârșeni. Banii i-am primit și chitanțele sunt la noi.

Fărcu Nichita, Bălji: Frumoasa cuvântare a Domniei Voastre n'o putem publica din lipsă de spațiu. Dimensiunile gazetei ne fac să ne reducem la strictul necesar.

Corpul Portăreilor Trib. Dumbrăveni

Nr. 17 - 1943.

Publicație de licitație

Subsemnatul Șef portărel prin aceasta publică, că în baza deciz'unii No. G. 197-1942 a judecătoriei mixtă Dumbrăveni în favorul reclamantului Lăpădat Silviu repr. prin avocatul Dr. Alexandru Vamoșu pentru încasarea creanței de 15.820 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 7 Septembrie 1943 orele 15 p. m. la fața locului în comuna Alma la dom. urm. No. casei 244 unde se vor vinde prin licitație publică judiciară: 1 sură, 1 șopron, coteș, 1 butoi, 1 hambar și altele în valoare de 31.000 Lei.

În caz de nevoie și sub prețului de estimare.

Dumbrăveni, 14 August 1943.

(90) 1-1 Șef portărel FLEFLEA

Judecătoria Rurală de pace Teiuș, Secția c. l.

Nr. 516 - 1943 c. l.

Extract din publicațiunea de licitație

La cererea de executare făcută de următorul Dr. Ioan Ranca contra următoarei Sabău Ioana m. Cernău Irimie, judecătoria a ordonat licitațiunea execuțională în ce privește imobilul situat în comuna Mihalț, com. petința vânzătoare de 1/2 parte circumscripția judecătoriei din imobilul cf. f. 245, Nr. top 424/2, 425/1, pentru încasarea c. canței de 7000 Lei cap. și accesorii.

Licitațiunea se va ține în ziua de 30 luna Octombrie anul 1943 ora 10 în localul oficial al c. f. str. St. Nicolae Nr. 30, ușa Nr. 6. Imobilul ce va fi licitat nu poate fi vândut pe un preț mai mic din prețul de strigare.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc 4/10 % din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau în efecte de cauție socotite după cursul fixat în art. 42 legea LX. 1881, sau să predea aceluiași delegat chitanță, constatând depunerea judecătorește, prealabilă a garanției și să semneze condițiunile licitației (art. 147, 150, 170 legea LX. 1881, art. 21 legea XL. 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imob'l un preț mai urcat de cât cel de strigare este dator să întregească imediat garanția, fixată conform procentului prețului de strigare, la aceeași parte procentuală a prețului ce a oferit (art. 25 XLI. 1908).

Dată Teiuș, la 14 luna Iulie anul 1943.

Aj. cond. de c. f. Judecător
să. S. STĂNCEL ss. T. ALBU
Pentru conformitate
ss. F. METEȘ

89 (1-1)

Corpul Portăreilor Trib. Dumbrăveni

No. 138 - 1943

Publicație de licitație

Subsemnatul Șef Portărel prin aceasta publică că în baza deciz'unii No. G. 197-1942 a judecătoriei mixtă Dumbrăveni în favorul reclamantului Dărăban Niculaie repr. prin avocatul Dr. Ilarie Holom din Dumbrăveni, pentru încasarea creanței de 3805 lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 6 Septembrie 1943 orele 15 p. m. la fața locului în Alma la dom. urmăriților No. c. 153 și 165 unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară: 2 vaci, 1 car și 1 șopron în valoare de 44.500 lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare

Dumbrăveni, la 14 August.

(91) 1-1 Șef portărel FLEFLEA

De vânzare:

O sufragerie modernă, în stare nouă, și un birou elegant.

Informațiuni la Administrația ziarului. :-

ȚIGLE ȘI CĂRĂMIZI

bine arse cu cărbuni de piatră, vinde direct din depozit
FABRICA „VULCAN“ S. A. BLAJ

Prețurile maxime

fixate de comisariatul general al prețurilor sunt:

Lei 10.30 bucata țigla mare cl. I. cu timbe Lei 11.50

Lei 6.— „ „ mică cl. I. „ „ Lei 6.70

Lei 5.80 „ cărămidă „ „ Lei 6.48

Înainte de a cumpăra țigle, mergeți la depozitul fabricii, pentru a vedea marfa.

„VULCAN“ S. A. — BLAJ

81 (3-3)